

**NICOLE BOYLE RØDTNES**

# **HORN og VINGER**

**1 • TO SLAGS HESTE**

**Illustreret af Viki Munksgaard**

★ ★  
**Alvilda**  
★

*I Ådalen bor en flok heste.  
De har lange, snoede horn i panden.  
De høje træer giver dem skygge.  
Og det grønne græs giver dem mad.  
De har boet her i årtier.  
Men andre vil også have dalen.  
En anden flok heste vil gøre alt for  
at bo her.  
De heste har ikke horn, men vinger.*

## At vente på et horn

Mit navn er Måne.

Det hedder jeg på grund af min plet i panden.

Den ligner en halvmåne.

Det var Vila, der gav mig navnet.

Hun har passet på mig, siden jeg var føl.

Hun fandt mig nede ved søen.

Ingen ved, hvor min mor og far var henne.

Jeg var helt alene.

Vila tog mig til sig.

Hun har passet på mig lige siden.

Som var jeg hendes eget føl.



Storm og jeg løber gennem engen.  
Det høje græs kilder vores ben.  
Vi løber om kap.  
Så smider Storm sig i græsset.  
”Jeg kan ikke mere,” siger han.  
Jeg stopper også op. Hiver selv efter vejret.  
”Du er blevet hurtig,” siger han.  
”Det er du også,” siger jeg.  
Storm er min bedste ven.  
”Min pande gør ondt.” Han gnider den  
mod jorden.  
”Det er dit horn, der er på vej,” siger jeg.  
”Du får et flot horn som din far.”



Storms far, Santos, er leder af dalen.

”Jeg glæder mig,” siger han.

”Det er længe, det har gjort ondt,” siger han. ”Det må være tæt på at bryde frem.”

Han smiler.

Jeg ville ønske, at min pande også gjorde ondt.

Jeg vil også gerne have et horn.

Men jeg ved ikke, om jeg får det.

For det kræver, at ens mor eller far har det.

Og jeg har aldrig kendt min mor og far.

”Har du slet ikke ondt i panden?” spørger Storm.



”Nej.”

”Måske kommer det bare senere.”

”Eller også kommer det slet ikke,” siger jeg. ”Det er jo ikke alle, der får et horn.”

”Det skal nok komme,” siger Storm og puffer til mig med sin mule.

”Det håber jeg. Det er kun heste med horn, der må bo i Ådalen.”

”Jeg vil aldrig lade far smide dig ud,” siger han. ”En god leder smider ikke nogen ud.

Uanset om de har horn eller ej.”

Jeg smiler svagt.

Jeg håber, at han har ret.

”Kom, lad os løbe om kap igen!” siger han og rejser sig.

Jeg kommer også på benene.

Vi skal lige til at løbe, men så hører vi et højt råb.

”De kommer, de kommer!”

Det løber koldt ned ad min ryg.